

έκρινε ότι:

«Επειδή, σύμφωνα με το άρθρο 20 παρ. 1 του Συντάγματος "καθένας έχει δικαίωμα στην παροχή έννομης προστασίας από τα δικαστήρια και μπορεί να αναπτύξει σ' αυτά τις απόψεις του για τα δικαιώματα ή συμφέροντά του, όπως ορίζει ο νόμος". Από τη διάταξη αυτή, που επιφυλάσσει για όλα τα πρόσωπα το δικαίωμα της δικαστικής προστασίας, προκύπτει ότι ο κοινός νομοθέτης μπορεί να θεσπίζει οικονομικές προϋποθέσεις για το έγκυρο της άσκησης των ένδικων μέσων και την πρόοδο της δίκης, για να είναι όμως συνταγματικώς ανεκτά τα θεσπιζόμενα αυτά μέτρα πρέπει να συνάπτονται προς τη λειτουργία των δικαστηρίων και την απονομή από αυτά δικαιοσύνης και να μην υπερβαίνουν τα όρια πέρα από τα οποία ισοδυναμούν με κατάλυση άμεση ή έμμεση του ατομικού δικαιώματος που προστατεύεται με την παραπάνω συνταγματική διάταξη. Το άρθρο 6 παρ. 4του ν. 2215/1994 (77 Α) ορίζει τα ακόλουθα: "4. Ένδικα βοηθήματα ή μέσα, ενώπιον οποιουδήποτε δικαστηρίου, απορρίπτονται ως απαράδεκτα, αν ο διάδικος χρησιμοποιεί για τον προσδιορισμό της ταυτότητάς του παλαιούς τίτλους ευγενείας ή την ονομασία πολιτειακού αξιώματος που κατείχε, ακόμη και με την ένδειξη πρώην ή τέως ή άλλη συναφή". Ο αιτών, τέως βασιλιάς των Ελλήνων, έκπτωτος ήδη, σύμφωνα με το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος της 8ης Δεκεμβρίου 1974, στερείται επωνύμου λόγω των ιστορικών περιστάσεων και ειδικότερα γιατί οι βασιλιάδες των Ελλήνων δεν είχαν επώνυμο (βλ. συναφώς Ψήφισμα της Β των Ελλήνων συνέλευσης της 18.3.1963, σύμφωνα με το οποίο ο ιδρυτής της δυναστείας Χριστιανός, Γουλιέλμος, Φερδινάνδος, Αδόλφος, Γεώργιος, δευτερότοκος γιος του πρίγκιπα Χριστιανού της Δανίας, ανακηρύσσεται "Συνταγματικός βασιλεύς των Ελλήνων" με το όνομα Γεώργιος Α' Βασιλεύς των Ελλήνων, καθώς και το έγγραφο του Γραφείου Πρωθυπουργού της Δανίας με ημερομηνία 1.7.1983, το οποίο πιστοποιεί ότι "από το βασιλιά Christian IX και εφεξής κανείς Δανός βασιλιάς ή μέλος της δανικής βασιλικής οικογένειας δεν φέρει ή έφερε το όνομα Γλίτσμπουργκ ή οποιοδήποτε άλλο επώνυμο"). Από τις ανωτέρω περιστάσεις ο αιτών έχει δικαίωμα να τύχει δικαστικής προστασίας κατά το άρθρο 20 του Συντάγματος, απευθυνόμενος στο δικαστήριο με το κύριο όνομά του, αρκεί να προκύπτει κάθε φορά, από το περιεχόμενο του δικογράφου, η ταυτότητά του. Στην προκειμένη περίπτωση, ο αιτών για να προσδιορίσει την ταυτότητά του, αναφέρει στο δικόγραφο της κρινόμενης

